

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 42

20. října 2013

Cena: 8 Kč

VÍCE NEŽ 1000 LET KŘESŤANSTVÍ V DÁNSKU

Dánská luterská státní církev se v rámci příprav na luterský rok 2017 zabývala též otázkou české reformace i historií Církve československé husitské. Bratr biskup David Tonzar se svou manželkou Hanou Tonzarovou přijali pozvání nově zvolené biskupky haderslevské diecéze a zúčastnili se v říjnu reformačních dnů ve Vejle a Haderslevu na jihu Dánska. Bratr biskup sloužil v biskupské staroslavné katedrále v Haderslevu z 12. století společně s biskupkou Marianne Christiansenovou bohoslužby a proslavil kázání. Zeptali jsme se ho na průběh a výsledky této cesty.

Bratře biskupe, byl jste na pracovní návštěvě Dánska a dánské luterské církve, jaké jsou vaše dojmy z tohoto setkání?

S jednou z deseti dánských diecézí máme kontakty od roku 2011 z Kirchengatu v Drážďanech. V loňském roce jsme přivítali při slavnostních bohoslužbách v Betlémské kapli dánského biskupa Arendta s manželkou a v letošním vikáře pana Leifa Arffimanna s manželkou. Dánská luterská církev se již před dvěma lety účastnila pracovního semináře, který pořádala naše církev pro dánské duchovní. Setkání s naší přátelskou církví bylo velmi podnětné, navštívili jsme několik sborů a viděli každodenní život majoritní luterské církve v Dánsku. Osobně mě také velmi překvapil zájem dánských luteránů o myšlenky, život a dílo M. Jana Husa.

V červenci jste vedl delegaci naší církve a posloužil slovem v Kostnici u Husova kamene. Před dvěma lety jste do Ženevy společně s br. patriarchou, představiteli státu a ČCE přivezli faksimili odpovědního listu českých pánů z roku 1415. Jaké jsou rozdíly ve vnímání české refor-

mace ve Švýcarsku, Německu a Dánsku?

Odpovídat na tuto otázku jen ze setkání s našimi přáteli by bylo zavádějící. S ohledem na kulturní i náboženský vývoj v uvedených zemích je to na takto malém prostoru i velmi obtížné. Pokusím se odpovědět na příkladu *Zdi reformátorů* v Ženevě. Nadživotní až monumentální velikosti německých a švýcarských reformátorů a vedle nich v zarostlém keři malý kámen s nápisem M. J. Hus. Hus tedy stojí opodál a asi by se i sám na toto místo postavil. Toto místo mu však s ohledem na rozsah díla a základy reformy církve nepatří. Nezapomeňme, jak připomíná již prof. Schwarz na památné konferenci v Bayreuthu v roce 1993 spolupřítomní naši fakultou, že Luther po seznámení se s Husovými spisy a dílem uvádí v dopisech, že, aniž to věděl, je vlastně husitou. Velmi proto vítám činnost naší Besedy Slovan v Ženevě, která každoročně připomíná „kalvínskému“ Švýcarsku myšlenky a dílo M. J. Husa. Setkání s německými starosty ze svazku českých a německých měst s husitskou tradicí ukazuje, že byt' svěbytným způsobem a formou spíše populární, je

prazský mistr v některých státech i městech v Německu ve středu dění. Vyšší zájem je v rámci příprav na luterský rok 2017 věnován ze strany EKD i dalším reformátorům...

Situace v Dánsku je odlišná. Země prošla zajímavým historickým vývojem a postavení majoritní luterské církve je odlišné od postavení církvi v Německu i Švýcarsku. Jak je vidět ze zájmu dánských duchovních, je Hus v jejich zorném poli jako předchůdce evropské reformace.

Někdy se v církvi objeví i nepříjemné otázky, dovoluňte mi položit jednu z nich: co nám takové návštěvy a společná účast na bohoslužbách vůbec přináší? Mají takové návštěvy vůbec smysl?

To nejsou nepříjemné otázky. Musíme si je v době odluky církve od státu pokládat také. Vše nejde měřit finanční dostatečností či nedostatečností. Církve je živé tělo Kristovo a my jeho součástí, učíme se od sebe, jak zvěstovat, pracovat s mládeží, s pracujícími i se seniory. Učíme se i v oblastech správy a řízení, církevní Pokračování na str. 4

VÝROČÍ SBORU NA VINOHRADĚCH

Náboženská obec na Vinohradech je spjata se samými začátky naší církve, neboť vznikla již v březnu roku 1920. Jejím prvním farářem se stal Jan Lomoz a druhým pak Arnošt Šimšík, jenž byl později plzeňským biskupem. První bohoslužby se tak jako v mnoha našich obcích konaly pod širým nebem (například na dnešním náměstí Míru v Praze), další pak v pronajaté školní kapli gymnázia Na Smetance, která sloužila obci až do října 1933, kdy byl slavnostně otevřen vlastní sbor, postavený dle návrhu významného funkcionalistického architekta Pavla Janáka. Realizaci provedla firma Belada a spol. Železobetonová stavba je tvořena v západní části nižším traktem s bohoslužebným sálem přístupným po schodišti a terase, k němuž přiléhá na východní straně pětipatrový obytný dvojdům s kanceláři farního úřadu a nájemními byty. Již z dálky je možné spatřit více než 30metrovou věž, která přiléhá k jižnímu okraji terasy. Do věže je zabudováno točité schodiště a na jejím vrcholu se tyčí čtyři metry vysoký, měděný kalich. Jak se vyjádřil v knize *Od moderny k funkcionalismu* historik a teoretik umění Rostislav Švácha: „Do krajnosti promyšlená sestava tří základních prvků – obřadní síně, obytného domu a zvonice – nás na každém kroku může překvapit proměnlivými konfiguracemi hmot, hrou vržených stínů na bílých plochách a nečekanými průhledy.“ Kostel pro 400 osob je orientován do šířky se sklonem ke kněžišti, nad nímž je prostorný kůr s varhanami amerického systému „Unit“ od firmy bří Riegrové z r. 1934 – ve své době prvními tohoto druhu u nás. Z umělecké výzdoby zaujme především plastika Krista v čele

kněžiště a po stranách pak plastiky starozákonních proroků a osobností české reformace – dílo známého umělce naší církve, sochaře a malíře Jana Znoje (dědečka br. patriarchy T. Butty). Předsálí zdobí reliéfy a soška od sochaře Františka Bilka. Pozoruhodné je kolumbárium vinohradského sboru, které je jedno z největších v Evropě. Najdeme zde skupinovú plastiku Poslední soud a také fresku akademického malíře Františka Jakuba „Převoz očištěných duší přes moře zapomnění“, reflektující dobu mnichovské zrady a bližící se války, svár dobra a zla. Pokud jde o dobu protektorátu, je známou skutečností, že tuto nelehkou dobu prožila zdejší náboženská obec pod vedením bratra faráře A. Šimšíka, za jehož podpory a pomoci vysílal ze sboru v posledních dnech války Český rozhlas. Celá země se tak právě odsud dovidala o událostech v Praze a také o kapitulaci Německa. V roce 1999 byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce celého objektu s cílem obnovení původního vzhledu. Ta probíhala každoročně po jednotlivých etapách. Předchůdci náboženské obce plánovali umístit do věže sboru zvony. K tomu však nikdy nedošlo a do věže byla umístěna elektrická zvonkohra. Současná NO se však rozhodla do věže zvony konečně umístit. Jejich odlití bylo svěřeno renomované firmě p. Manouška, u jehož dědečka před osmdesáti lety obec dílo poptávala; byly odlity v Holandsku. Při jejich odhalení zazpíval sbor Zvoneček, respektive Zvonky. Jistě se často neděje, aby novým zvonům zpíval sbor s tímto názvem. Zvony se jmenují **Víra, Naděje a Láska**. Víru, naději a lásku přejeme do dalších let i náboženské obci. **redakce**

Zleva: br. biskup Tonzar, děkan Arffmann, farářka Kasparíková a biskupka Christiansenová v katedrále v Haderslevu

MISIE JAKO POZVÁNÍ

Když se s někým bavím o budoucnosti naší církve, stále opakuji, že si musíme připravit plán, jak a čeho chceme dosáhnout, musíme si dopředu promyslet svoje kroky a připravit si misijní strategii. Používaná slova plán, strategie atd. však mohou vyvolat pocit, že se nejedná o křesťanskou misi, ale o vojenskou misi, o válku mezi námi křesťany a těmi ostatními. Ve válce je potřeba protivníka zahnat do úzkých, získat nad ním fyzickou i psychickou převahu,

a tak ho donutit podvolit se naší vůli. V křesťanství ale nemůžeme silou nikomu naporoučet vnitřní prožitky. Nemůžeme nikomu vnutit víru, osobní vztah s Bohem. Vnutit můžeme pouze vnější projevy víry, možná jakousi povrchní zbožnost. Jedná se však o skutečnou víru? Je taková misie a s ní spojená „víra“ to, co po nás chce Bůh? Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvoření“ (Mk 16,15). Řekl „kažte“, ne „vnuťte“. Naše liturgie směřuje k tomu, že

jsou přítomni **POZVÁNÍ** k svátostné hostině spásy. Toto pozvání mohou, ale nemusí přijmout. Stejně tak misie není násilné přemlouvání a nucení. Je to nabídka, je to pozvání ke spásě.

My křesťané máme povinnost šířit evangelium – dobrou zvěst – všemu stvoření. Každý člověk má před Bohem odpovědnost sám za sebe, proto může po zralé úvaze toto pozvání přijmout, nebo odmítnout. Neměl by tak činit z lenosti Pokračování na str. 3

Jan Žižka z Trocnova

Dne 11. října jsme si připomněli 589 let od smrti Jana Žižky z Trocnova roku 1424. Jméno Jana Žižky zná u nás skoro každý. Víme ale opravdu, kdo to byl a jaký byl jeho život? Dovolím si tedy uvést alespoň základní data.

Jan Žižka se narodil v Trocnově pravděpodobně kolem r. 1360 na svobodném statku, byl tedy ze stavu zemanů. Asi již jako malý chlapec utřil sečnou ránu, která ho připravila o oko. V jeho erbů byl rak. Žil životem svobodných pánů. Sám začal hospodařit okolo roku 1378 a asi ve dvaceti letech se oženil s Kateřinou z Čeřejova, se kterou měl dceru. Jeho majetek ztrácel postupně na hodnotě a Žižka se zadlužil. Prodával tedy polnosti a během několika let přišel o všechno včetně Trocnova.

O dalším životě až do r.1406 nevíme téměř nic. Z rožmberských a jihlavských popravčích knih vyplývá, že Jan Žižka přibližně v letech 1406 až 1409 působil mezi loupežníky u cest. Žižka vedl drobnou záškodnickou válku proti Rožmberkům a právě v této době se naučil způsobům boje, které později úspěšně používal v husitských bitvách.

V roce 1409 vystavil král Václav IV. Žižkovi amnestijní list, zřejmě za nějaké dřívější zásluhy. Žižka tak mohl vstoupit do královských služeb. Ještě předtím však přijal nabídku Jana Sokola z Lamberka a pod jeho vedením se zúčastnil bitvy u Grunwaldu. V letech 1411–1412 se usadil v Praze, kde nastoupil službu u královského dvora, u něhož vykonával funkci „vrátníka“. V královské rezidenci byl dokonce i osobním komorníkem královny Žofie. V této době chodil na Husova kázání do Betlémské kaple. Poprvé se na straně husitské revoluce Žižka objevil v roce 1419 při novoměstské defenestraci.

V r. 1421 se rozhodl přestavět obsazenou tvrz na Litoměřicku na hrad Kalich. Jako vrchní hejtman nejprve táborů a pak východočeského svazu nebyl nikdy poražen. Zemřel 11. října 1424 při obléhání Příbyslavi.

Ačkoliv byl Žižka ve svém životě i lupičem, dokázal svůj život změnit a vybudovat stále polní vojsko s jeho vojenským řádem, který byl vzorem pro další vojenské řady. Rozhodujícím způsobem zdokonalil systém obrany ve vozové hradbě s pravidelným nasazováním dělostřelectva. Ke cti slepého vojevůdce patří i skutečnost, že když umíral, nedisponoval téměř žádným majetkem. Jan Žižka je po právu označován za největšího vojenského génia v českých dějinách, měl by být tedy pro nás vzorem odhodlanosti, udatnosti, ale i toho, že člověk může svůj život změnit z lapky k lepšímu člověku a jednat ku prospěchu celé společnosti.

Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

XXII. neděle po svatém Duchu

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásam, svou písní mu budu vzdávat chválu. ŽALM 28,7

První čtení: Genesis 32,4–8a.23–31

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI).

1. Aby svou milostí naši mysl osvěcoval a našim srdcím svou pravdu vyjevoval, modleme se k Hospodinu.
2. Aby nám dal sílu vždy a všude pravdu hledat, v poznané pravdě stát a za ni bojovat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, tys naše útočiště a naše skála. Od tebe pochází i naše víra. Skloň se k prosbám své církve a dej, abychom rostli ve zbožnosti a poslušnosti tvé vůle! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Timoteovi 3,14–4,5

Evangelium: Lukáš 18,1–8

Verše k obětování: Žalm 121,1–2

Verše k požehnání: Lukáš 18,7–8

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nás v této svátosti obdaroval podílem na těle a krvi svého Syna. Pomoz nám uchovat si víru v našich srdcích i našich životech! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 101, 182, 185, 326

DNY DŮVĚRY V PRAZE: LISTOPAD 2013

Dny důvěry, ekumenické setkání mladých, organizované ve spolupráci s komunitou Taizé, se už v České republice staly tradicí. Tato tradice byla zahájena v roce 2007 setkáním ve Zlíně; v roce 2009 se Dny důvěry konaly v Brně a o dva roky později v Olomouci. Letos jsou mladí lidé ve věku 15–35 let zváni do Prahy, kde se Dny důvěry uskuteční 15.–17. listopadu v chrámu Nejsv. srdce Páně na Vinohradech.

Od pátku do neděle se účastníci zapojí do společných modliteb s meditativními zpěvy, nasloucháním Božím slovu a modlitbou v tichu. Na programu budou biblické úvody, sdílení ve skupinkách, semináře a společné jídlo, stejně jako

v Taizé. Francouzská vesnička Taizé je domovem mezinárodní ekumenické komunity, kterou založil v roce 1940 bratr Roger. Dnes tvoří komunitu více než sto bratří, katolíků i různých protestantských vyznání z více než pětadvaceti národů. Od konce padesátých let dvacátého století mnoho tisíc mladých lidí z různých zemí nachází cestu do Taizé, kde se podílejí na týdenních setkáních s modlitbami a rozjímáním. Mimo to bratři z Taizé organizují malá i velká setkání, která jsou součástí „Pouti důvěry na zemi“.

Také Dny důvěry v Praze se zúčastní bratři z Taizé. Účastníci budou ubytováni v rodinách pražských farností

a sborů. Tímto bychom na Dny důvěry rádi pozvali všechny mladé lidi z celé ČR.

Důležitou součástí pouti důvěry je také zážitek přijetí a pohostinnosti. Přes svou jednoduchost mohou taková setkání zanechat hluboký dojem a právě gesto přijetí mladých poutníků hostitelskými rodinami bývá často nejsilnějším zážitkem celého setkání.

Účastníci setkání se musí v případě zájmu zaregistrovat na internetové stránce www.dnyduvery.cz, kde také najdete bližší informace. Velice oceníme, pokud toto pozvání předáte i dalším lidem, které by setkání mohlo zajímat.

Organizační tým Dnů důvěry

„Žádná modlitba není silnější a nedere se přímější cestou k Bohu skrze všechny nebeské světy nežli modlitba prostého člověka, který se neumí vyjádřit a nabízí Bohu jen ono nenalomitelné „musím“ svého srdce. A Bůh to přijímá tak, jako přijímá král noční zpěv slavíka ve své zahradě, který mu zní sladčeji nežli poklony knížat v trůnním sále.“

Martin Buber

*Obracíš-li se k Nebi,
rozprostří vzhůru srdce
a bezejmenný Bůh
přijme jméno, jež vzýváš.*

*Ať už hovoříš s lidmi
nebo se modlíš k Bohu,
buď si jist, že on nevnímá
prohřešky proti pravidlům jazyka.*

*Neproste Boha zbůhdarma
o duchovní obdarění:
nikdy nejsou použitelná
pro osobní prospěch.*

*Necht' naše dílo se stává
dotvářením prostoru,
který lidem ponechal prázdným
Bůh v plánu stvoření.*

*Z knihy Miroslava Matouše
Světla a stíny strun*

Nad Písmem

STÁLE SE MODLIT!

Stará židovská moudrost praví, že svět potrvá tak dlouho, dokud za něj bude prosit alespoň deset spravedlivých. Pamatujeme si z biblických vyprávění o Abrahamovi, že kdyby deset spravedlivých žilo v pověstné Sodomě, Hospodin by s ohledem na ně ušetřil celé město. Jestliže se neshromáždí minjan, deset dospělých mužů, nelze konat v synagóze veřejnou pobožnost, neboť rabíni věří, že sejde-li se tento počet, vznášá se nad ním šechina, sláva Boží.

Slycháváme někdy o mniších a jeptiškách, uzavřených v klášteřích, že nic nedělají, že se „jen“ modlí, takže svému okolí vlastně nejsou nijak prospěšní. Podobnému pocitu podléhají i staří a nemocní lidé, kteří nemohou vést aktivní život. Upoutání na lůžko se ptají: „Čím jsme užiteční, jak pomáháme druhým?“

Odpověď je prostá. Slouží právě modlitbou, neboť vyvázání z většiny ostatních činností mají sdostatek času prosit za bližní, za církev, za svět! Nebýt modlitebníků, volajících do nebe dnem i nocí, svět by se dávno zhroutil pod vahou utrpení, páchaného na jeho zjizveném povrchu strůjci zla, odcizenými Bohu i sobě samým.

Také v pomenších náboženských obcích, kde se nedějí záranky na poli charitativní či misijní práce, lze časem propadnout iluzi, že slabá hrstka křesťanů mnoho nezmůže. Není to pravda! I tam, kde nenalévají polévku bezdomovcům nebo neadoptují chudé africké děti, stojí malé stádeček věřících před vznešeným úkolem

a královskou službou modlitby. Za pokračující existenci vděčí svět i těm několika babičkám na zapadlé vsi, co v neděli spínají ruce v oprýskaném kostelíku!

Nestačí však modlit se za svět, ale především za to, aby se ve světě prosazovala Boží spravedlnost. Ta je neoddelitelná od lásky. Proto nás Pán Ježíš naučil Otčenáš, který se dá shrnout do tří slov: „Buď vůle tvá!“

Rádi naplňujeme vůli toho, koho milujeme a jemuž důvěřujeme - ne z donucení či povinnosti, nýbrž abychom ho potěšili. Boha těší, když svou lásku k němu projevujeme podřízením své vůle jeho vůli. Boží vůli je zachránit nás a posvětit. Jestliže na kolenou, v modlitbě, opravdově přijmeme milost Kristovy oběti a odevzdáme se do Boží vůle, učiní si z nás Bůh nástroje svého pokoje, jak se vyjádřil sv. František z Assisi.

Ačkoli to zní nevyukle, Bůh zachraňuje tím, že soudí. Jeho soud přece nechce člověka zatratit, ale osprave-

dlnit! Podle latinské Vulgáty se žalníka dovolává spásy od Boha úpěnlivým lkáním: „*Judica me, Deus! Sud' mě, Bože!*“ (Ž 43,1). Církev se jistě nemodlí proto, aby navždy udržovala svět v zakonzervované podobě se všemi deformacemi, zaviněnými lidským hříchem. Modlí se ústy nás křesťanů, aby se kola Božích soudů roztočila a ve světě v hojnější míře zavládla spravedlnost. Nikoli slepá či jednooká spravedlnost soudů lidských, leč spravedlnost ve smyslu biblickém: zastat se trpícího bližního, vzít jeho kříž za svůj. „*Když už pak nemůže, / jak to můžeš snést? / Šimone, ty z Cyrény, / jdi a pomoz nést!*“ (S. Karásek). Ochotou sdílet kříž se osvědčuje spojení víry s láskou, jež je nejčistším plodem modlitebníkovy ztotožnění s Boží vůlí. Touto službou lásky odkrýváme v nynějším pomíjivém světě stopy života budoucího věku, v němž spočineme spolu s Mistrem ve věčném království nebeského Otce. Amen.

Lukáš Bujna

**Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje:
kde je nenávisť, tam ať přináším lásku,
kde je křivda, ať přináším odpuštění,
kde je nesvár, ať přináším jednotu,
kde je omyl, ať přináším pravdu,
kde je pochybnost, ať přináším víru,
kde je zoufalství, ať přináším naději,
kde je temnota, ať přináším světlo,
kde je smutek, ať přináším radost.**

Modlitba sv. Františka z Assisi

MISIE JAKO POZVÁNÍ

Pokračování ze str. 1

nebo povrchní nenávisť způsobené neznalostí a nezájmem. Může se stát, že je mu víra předkládána nesrozumitelně nebo v takové podobě, kterou nemůže přijmout. To neznamená, že odmítá Boha samotného, ale odmítá konkrétní učení o něm.

Odpovědnost za srozumitelnost učení neseme my, křesťané, nikdo jiný. Aby se člověk mohl rozhodnout, zda pozvání přijme či ne, musí vědět, kdo ho kam zve a co může očekávat. Přinejmenším musí o pozvání vědět a vědět, že platí i pro něj, ne jen pro některé vyvolené. Zkuste připravit večeri pro přátele a nikomu o tom neřict, nikoho nepozvat. Kolik jich asi dorazí? I kdyby někdo rád přišel, neudělá to. Jednoduše proto, že o tom neví.

Teď přidejte k večeri slůvko Páně a o pozvání přemýšlejte úplně stejně. Kdo v našem okolí ví o večeri Páně a co o ní ví? Kdo v našem okolí ví o Bohu, o Kristu, o duchovním životě vůbec? Určitě by někdo rád přišel a duchovně žil s námi už teď, ale neví o nás nebo má nepřesné informace, které ho odrazují od jakéhokoli kontaktu s námi.

Myslíte si stejně jako já, že o vás ve vašem městě aspoň trochu vědí? Je dost možné, že se mylíte úplně stejně jako já. Letos jsem konzultoval bakalářskou práci, která se zabývala povědomím obyvatel Chomutova o charitativní práci církve v městě. Bylo osloveno padesát respondentů. Z nich třicet dva odmítlo odpovídat. Je jasné, že se jedná o velmi malý vzorek a výsledky tedy nemůžeme brát zcela vážně, ale jako základ k zamyšlení nám postačí. Jedna z otázek byla, které církve místní lidé znají, a další z otázek požadovala vyjmenovat církve, které působí

v Chomutově. Nečekal jsem nic velkého, ale výsledky mne překvapily. Respondenti mezi osmnáctým a třicátým rokem věku nebyli schopni jmenovat žádné církve! Výjimkou byl respondent, který si vzpomněl na „furt votravujou“. S přibývajícím věkem dotazovaných se povědomí o církvích sice zlepšilo, ale stále bylo minimální. I když šetření bylo zaměřeno na něco jiného,

INTERNET A DUCH KRISTŮV

Dlouho jsme přemýšleli o jedné části z preambule naší církve – „naplnit vědecké poznání Duchem Kristovým“. Rozhodli jsme se k inovaci webových stránek, tak aby uživatel cítil živost a aktivitu naší náboženské obce. Pomocí neustálé aktualizace a zachycení konkrétní činnosti chceme ukázat, že křesťanství a život náboženské obce nejsou věci zvláštní a nesoudobou, ale naopak jsou součástí společnosti, ve které my všichni žijeme. V našem městě – Novém Boru – jsme součástí kulturního života a lidé z města k nám přicházejí. Že by naše činnost mohla přesáhnout hranice okresu, nás ani nenapadlo a iluze jsme si nedělali – stále jsme měli na mysli slova ThDr. Chadimy o postmoderní společnosti.

V měsíci září zazvonil telefon a volající oznámil, že se on a jeho přátelé chtějí zúčastnit bohoslužby, a to s otázkou, zda se k nám do kostela vejdou. Na faře zavládlo ticho a začali jsme přemýšlet, zda to není žert. Po zpětném zavolání jsme dohodli písně a začali se těšit na nedělní bohoslužbu. Samotný průběh bohoslužby byl velkým duchovním zážitkem pro členy naší náboženské obce a stejně tak pro naše hosty z Církve bratrské z Prahy-Horních

z odpovědí jasně vyplývá, že lidé o církvích sice nic nevědí, ale to jim nebrání v tom, aby je odmítali. Zároveň platí, že čím méně toho vědí, tím více jsou ve vztahu k církvím negativní. Na závěr nenavrhu žádné řešení, ale sám vás žádám o radu. Co s tím můžu dělat? Co s tím můžeme dělat? **CO S TÍM UDEĚLÁME?**

**Vladimír Moravec,
Náboženská obec Chomutov**

Počernic. To vše je jistě důkazem Boží milosti a působení Ducha svatého. Je pro nás posilující vědět, že Boží přítomnost nezná hranic, naše chápání Boží vůle je jen pohled lidský. Internet je mocná pomůcka na cestě evangelizace, setkávání, touhy po jednotě a vydávání svědectví. Výše popsané setkání na bohoslužbách je důsledkem používání www stránek v praxi náboženské obce.

Vědět více o sobě v Bohu. Přijít k sobě a k Bohu. Skrze tento nástroj působí Bůh. Přesněji řečeno: Necháme se použít od Boha k působení ve virtuálním světě. Tyto informace nesené Božím Duchem vytrysknou na ty, kdo toto médium používají a jsou hledající anebo to ani nečekají. Jsme svědky toho, že i na této rovině lze naplnit vědecké poznání Duchem Kristovým.

Snažme se a po skončené práci v prostředí internetu povězte: „*Jsem jen neužiteční služebníci.*“ Prosme našeho Pána: „*Pane, prosíme o tvé požehnání, veď naše kroky tak, aby se stala vůle tvá, abychom ti sloužili ke cti a v pokoře. Amen.*“

**Eliška Raymanová – farářka,
student HTF UK Martin Stárek,
Nový Bor
(Fotografie na www.csh.cz)**

NEMUSÍME STÁT NA OKRAJI

Dnes není církev propojena se školou tak jako dříve, kdy farář byl nejen učitel, ale zároveň dozorce, neboli inspektor vyučování v obecních a měšťánských školách. Ač jsme již prožili skoro čtvrt století od „sametové revoluce“ a nemůžeme tedy žehrat na to, že nás režim do škol nepustí, dále stojí naše církve na okraji společnosti a také na okraji zájmů školy. Místa, kde se práce spolupráce se školou daří, jsou spíše výjimkou, ale i za ta jsme Hospodinu vděční. Někdy ale stačí málo, pozvání, osobní kontakt

a započne dobrá spolupráce, která se postupně rozrůstá a nese dobré ovoce. Chtěl bych vás tedy v této práci povzbudit, předat svědectví a třeba i motivovat.

Když jsem přišel před třemi roky do Náboženské obce v Chlumci nad Cidlinou a viděl, jak je tu město semknuté se školou, napadlo mě začít s požehnáním školáků na začátku školního roku. Přizval jsem k tomu ještě bratry duchovní z místních církví, oslovil školu, skauty, starostu i další instituce a pozval je na ekumenickou boho-

službu s požehnáním školáků, studentů i učitelů.

Nová tradice se v Chlumci n. C. ujal. Další rok již paní ředitelka zvala do školy mě a započali jsme hezkou spoluprací, kdy nejen děti z družiny přicházejí do Husova sboru, zdobí jej před velkými svátky a naslouchají příběhům, proč tyto svátky slavíme. Každoročně také pořádáme na začátku školního roku společné setkání. Ráno v první školní den přicházím do základní školy a společně s paní ředitelkou a starostou vítáme nové prvňáčky, jejich rodiče a přejeme jim požehnané vykročení na nové cestě. Odpoledne pak přicházejí děti a učitelé do Husova sboru, aby nejen soutěžili v malování na chodníku. Po soutěži se koná ekumenická bohoslužba s požehnáním jak dětem a rodičům, tak i učitelům, neboť oni, kteří dávají do své práce sami sebe, potřebují pokoj i sílu obzvláště. Tato bohoslužba bývá provázena koncertem, který celý slavnostní den zakončí. V tomto roce to byl koncert písničkáře Jindřicha Černožského. Jeho písně jsou nejen libé, ale vedou i k zamyšlení nad duchovními věcmi. Někdy tedy stačí málo, abychom byli do škol i jinam pozváni: otevřít naše sbory a začít zvát první.

Rostislav Kotrč

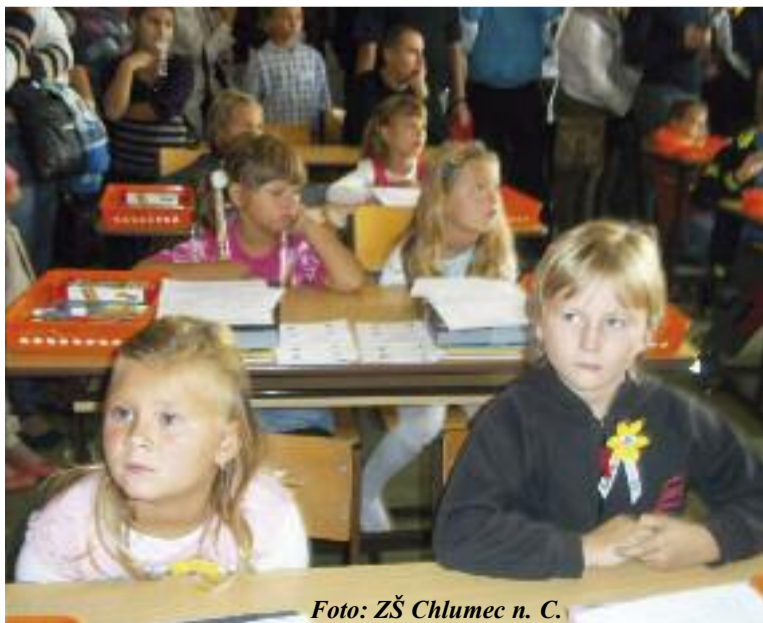

Foto: ZŠ Chlumec n. C.

Modely legionářských pomníků (Poděkování k 28. říjnu)

„Bez Sokola by nebylo legií, bez legií by nebylo Československa.“ TGM

V září jsme si při příležitosti 76. výročí úmrtí prezidenta Osoboditele Tomáše Garrigua Masaryka na lánském hřbitově připomněli jeho zásluhy o vybudování samostatného demokratického státu - svobodného Československa. Po skončení pietního obřadu se v Muzeu TGM v Lánech uskutečnil slavnostní akt předání modelů replik dvou legionářských pomníků. Muzeu je daroval Sbor pro obnovu pomníku Hrdinům od Zborova, o. s., kterému se je podařilo zhotovit po letech velkého úsilí.

Naším legionářům z vděčnosti postavili naši předkové v Praze ve třicátých letech minulého století dva pomníky: plukovníka Josefa Jiřího Švece na náměstí Pohořelec a Hrdinům od Zborova na Roztylském náměstí na Spořilově, o jejichž obnovu náš Sbor po léta usiluje. Modely již umožňují zadat další práci na replikách pomníků umělecké slévárenské dílně v Blansku.

Rekonstrukce pomníku Josefa Jiřího Švece byla snazší tím, že se v archivu Technického muzea v Praze našla rozměrová kresba pomníku. Podle fotografie zhotovil model MgA. Petr Holub. Umístění pomníku bylo zjištěno z leteckých snímků Československé armády z roku 1937, umístěných v archivu Vojenského geografického a hydrometeorologického úřadu v Dobrušce.

Rekonstrukce pomníku Hrdinům od Zborova na Spořilově se provedla ze tří zachovaných fotografií. Základní snímek jsme objevili v Muzeu hlavního města Prahy, podle kterého byly stanoveny míry

pomníku na Katedře kybernetiky Elektrotechnické fakulty ČVUT pod vedením Dr. Ing. Radima Šáry. Goniometrický výpočet sklonu podstavce pomníku byl proveden podle dobové fotografie ze soukromého archivu jednoho občana ze Spořilova.

Třetí zachovaná fotografie svědčila o tom, že po obvodě podstavce pomníku byl živý plot. Text popisující pomník byl také dohledán v knihovně Vojenského historického ústavu v Praze na Vítkově.

Projekt repliky pomníku navrhl z ochoty a nadšení pro dobrou věc za symbolickou cenu jedné koruny

Ing. Václav Jandáček. Kopie sochy hrdiny od Zborova se kupodivu zachovala v Blansku, kde stojí v městském parku u nádraží Českých drah Blansko-město. Model pomníku navrhl a v měřítku 1:20 zhotovil Mgr. Karel Holub.

Všem umělcům, tvůrcům modelů a pomocníkům patří několik dní před výročí vzniku Republiky československé 28. října náš vřelý dík!

Věřím, že se společným úsilím podaří uskutečnit dílo obnovy obou legionářských pomníků v Praze, které Československá obec legionářská ve spolupráci s Českou obcí sokolskou, Českým svazem bojovníků za svobodu a dalšímu organizacemi pod záštitou Ministerstva obrany připravuje uskutečnit v rámci celostátního projektu „LEGIE 100“, a to v letech 2014 až 2018.

Přejme projektu zdar.

Ing. Vladimír Prchlík, CSc.
Sbor pro obnovu pomníku Hrdinům od Zborova, o. s.

Zdraví z Boží lékárny

Pokračování z čísla 35

Uña de gato nebo také kočičí dráp
(lat. *Uncaria tomentosa*)

Tato velká liána roste v náhorních plošinách deštného pralesa v povodí Amazonky v Peru. Indiánské kmény používají jako lék vnitřní kůru této liány zřejmě již po staletí. Věřt, že čaj vypitý několikrát týdně je ochránit před širokým spektrem nemocí, jako je úplavice, vředy, otoky, infekce, ale i nádory.

Vědecké výzkumy z několika pracovišť v Evropě a Číně skutečně dokládají její účinnost. Užívá se tedy především na všechny druhy zánětů, hlavně pak artrózy a artritidy, na vředové choroby žaludku a dvanácterníku, při zánětlivých onemocněních střev a také při Crohnově chorobě. Pomáhá při snížené imunitě a následných chronických stavech, při nádorovém onemocnění, při krevním tlaku a očistách krevních stěn. Celkově posiluje organismus. Úctyhodný výčet, nemyslíte? Zvláště

snad i proto, že Uña de gato je dnes dostupná i na našem trhu. Běžně se užívá odvar asi z 5 gramů kůry, vařený na mírném ohni 20-25 minut v jednom litru vody. Svaří se zhruba na 0,6 litru a tato dávka se popije po doušcích v průběhu dne. Neodpustím si zde uvést jeden případ z mé praxe:

Paní, asi šedesátiletá měla již rok na čele bulku a žádná jiná léčba nevedla ke zlepšení. Do čtrnácti dnů měla nastoupit k operativnímu zákroku. Doporučil jsem jí pít Uñu de gato a zároveň, aby si udělala z tohoto čaje i obklady. Jaké bylo naše překvapení, když po 14 dnech bulka úplně zmizela a operativní zákrok nebyl již nutný.

Mnohokrát jsem Stvořiteli děkoval za nejrůznější bylinky, které se ukázaly být velmi účinným lékem i při závažnějších onemocněních. Je to zdraví z Boží lékárny, které máme mnohdy i na chodníčku před domem.

Zdeněk Pokorný

ZPRÁVY

Foto: Markéta Hlasivcová

Pozvání do Týnce

Náboženská obec v Týnci nad Sázavou srdečně zve na slavnostní výroční shromáždění s bohoslužbou. Rádi vás přivítáme v našich památných prostorách románské hradní kaple Cyrila a Metoděje v sobotu 19. října v 15 h. (Bližší informace podá s. Krejzarová, tel.: 777 759 654) **red**

Doteky v Liberci

8. setkání z cyklu "Interview", 25. 10. v 17.30 hodin na faře (nám. Českých bratří) – „Království Iberské“. Lady Kocourkové na její cestu „z Čech až na konec světa“ a putování po Iberském poloostrově se bude ptát autor cyklu Stanislav Kubín. **sk**

Modlitba za domov

Již sedmý ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle „Modlitba za domov“ začne 28. října od 9.30 h v Komunitním centru matky Terezy v Praze, které se nachází v Centrálním

parku nedaleko stanice metra Háje. Na programu je mj. modlitba, divadlo, diskuse s osobnostmi, požehnání domovu a vlasti a koncert kapely Spirituál kvintet. Některé akce proběhnou v kostele Jana Miliče z Kroměříže u Chodovské tvrže. Odpolední komponovaný pořad bude přenášán Českou televizí. **red**

Pozvání do Řečovic

Občanské sdružení *Verbum et musica* zve do sboru naší církve v Brně-Řečovicích (Vážného 6).

• 19. 10. v 19 h: Vokální smřť

Společný folk-jazzový koncert pod názvem „Vokální smřť“ s podtitulem „Mezi kontinenty a hudebními styly“.

• 29. 10. v 19 h: Biblická zastavení

Účinkují: Štěpán Rak – kytara, Alfred Strejček – flétna, přednes Starozákonní texty o stvoření světa, o Adamovi a Evě, o stavbě Babylonské věže, o potopě, o králi Šalomounovi či příběhy a žalmy krále Davida

Naše církev s obcí Čejetice a s Armádou ČR uspořádala 5. října při příležitosti 589. výročí smrti Jana Žižky z Trocnova tradiční setkání u Památníku Jana Žižky v Sudoměři. Po modlitbě a projevech hostů i zástupců organizátorů mohli účastníci setkání vyslechnout vystoupení literárního klubu „Na cestě“. Setkání doprovázela Ústřední hudba Armády ČR, šermíři z klubu historického šermu „Kalich“ předvedli inscenované ukázky střetnutí. Na akci se podíleli dobrovolní hasiči z okolních obcí. Zúčastnila se i široká veřejnost - setkání u mohyly se začalo stávat vyhledávanou duchovní ale i kulturní akcí s osobitou a přátelskou atmosférou. **red**

podle Bible kralické přednese Alfred Strejček v hudební kompozici, jejímž autorem a hlavním interpretem je Štěpán Rak. Koncert je komponován pro kytaru, zobcové flétny a lidský hlas. Rezervace na tel. 776 032 149 nebo e-mailem: vem@seznam.cz. **red**

Studenti čtou Husa

Pražský studentský klub K4 (Celetná 20, Praha 1) bude opět hostit setkání studentů a dalších zájemců v projektu „Studenti čtou Husa“. Ve středu 23. října od 18 h se sejdem v zadním sálku klubu nad dalším slavným textem Mistra Jana Husa – „Chvála Prahy a království českého“, který mimo jiné proslul tím, že v něm Hus vyjmenovává ctnosti, které by měl mít správný křesťan - měšťan, pán i student. Po úspěšném setkání s prof. PhDr. Petrem Čornejem, DrSc., nás textem provede další významný badatel a historik prof. ThDr. Jan B. Lášek - děkan HTF UK. **red**

Setkání mládeže CČSH v Plzni

V Plzni se o víkendu od 27. do 29. září konal již pátý ročník celocírkevního setkání mládeže CČSH. Zúčastnilo se jej kolem 80 účastníků z různých částí Česka, z různých náboženských obcí, ale i přátelé z dalších církví či „hledající“ mladí lidé. Organizaci zajišťoval, jako již tradičně, tým dobrovolníků z NO v Prostějově, dále duchovních i laiků z obou NO v Plzni, jedna zaměstnankyně ÚR a další dobrovolníci a pomocníci. Podrobné informace o vydařeném a inspirativním setkání přineseme v dalším čísle. (Fotografie na www.cesh.cz) **redakce**

VÍCE NEŽ 1000 LET ...

Dokončení ze str. 1

ho práva. Dánská luterská církev například nyní řeší otázku doživotní volby biskupů. Hledá klady a zápory změny své ústavní zvyklosti a snížení doživotní volby na 10 let. Naše církev tuto otázku řešila před více než 80 lety. Učíme se i v oblasti praxe liturgické, katechetické, homiletické...

Jaký byl váš konkrétní program?

Do Dánska jsme vyjžděli z vikariátu Praha-východ a po 9 hodinách cesty jsme v nočních hodinách byli přivítáni místním „děkanem“ (vikářem) Leifem s manželkou. Druhý den jsme se účastnili semináře věnovaného životu a dílu M. J. Husa a dějinám CČSH a kalvínské reformaci. Seminář vedla má manželka Hanka. Odpoledne jsme navštívili německou náboženskou obec a diskutovali o duchovní situaci v Dánsku i v České republice. Mě osobně překvapila funkce ministra pro luterskou církev ve vládě. V pozdním odpolední jsme navštívili sbor Jednoty bratrské a také město postavené právě bratry z Ochranova. Fascinující byla návštěva hřbitova v tomto městě, kde jsou zesnulí ukládáni odděleně v sektorech pro ženy a muže a postupně podle data úmrtí. Ve večerních hodinách jsme se společně setkali na pracovní večeri s biskupkou Christiansenovou. Hovořili jsme o projektu „Studenti čtou Husa“ (připomínám účast na 2. setkání na Univerzitě Karlově 23. 10. 2013), věnovali se výročním letům 2015 (Hus) a 2017 (M. Luther) a vyzvali sestru biskupku, aby přijala pozvání k účasti v Betlémské kapli 2014. Druhý den jsme putovali na místa zrodu křesťanství v Dánsku do Jellingu, kde jsme navštívili katedrálu, jejíž počátky lze datovat až do 1. tisíciletí našeho věku, a odpoledne pak tradiční sbor ve Vejle. Třetí den jsem posloužil ve staroslavné katedrále v Haderslev kázáním v němčině přeloženým do dánštiny a společně s biskupkou Christiansen a sestrou Kasparickovou z Wittenbergu, která přijela na reformaci slavnosti z Německa, jsme bohoslužbu zakončili společným udílením svátosti večere Páně. Dostalo se nám velikého poděkování a hlubokého duchovního prožitku, setkali jsme se s otevřeností, laskavostí, vlídností i radostí. Všem hostitelům ze srdce děkujeme a zdravíme je skoro 1000 km na severozápad od nás. (Fotografie i na www.cesh.cz) **Děkujeme za rozhovor. Klára Břeňová**

Vzpomínáme a děkujeme

Mgr. Zdeněk Hubert Václav Pokorný při biřmování v roce 2010 - uprostřed

Svou milovanou ženu Vladimíru Pokornou s rodinou, ale i rodinu naší náboženské obce v Olomouci-Hodolanech opustil a odešel na věčnost náš drahý a dobrý bratr ve víře Mgr. Zdeněk Hubert Pokorný ve věku 59 let. Čtenáři ČZ ho mohli poznat z několika článků o bylinkách. Nám všem bude tento láskyplný bratr velmi chybět, ale v Boží náručí je mu už dobře.

Za NO Vlasta Šanteková, farářka

Jako vzpomínku na Mgr. Zdeňka Pokorného jsme zařadili na předchozí straně jeho poslední příspěvek ze seriálu o bylinkách. Dopis, se kterým se na nás před časem obrátil s prosbou o otištění příspěvku, začínal slovy: „Vážná redakce, v současné době řešíme i v našem sboru potřebu oživit činnost v naší církvi a vítáme snahu vaší redakce učinit Český zápas přitažlivějším. Více ho přiblížit obyčejnému životu členů naší církve. Chtěl bych Vám proto přispět několika málo články o bylinkách, kterým se řadu let věnuji. Zdroje článků jsem hledal jak v literatuře, tak i ve vlastní mnohaleté praxi...“

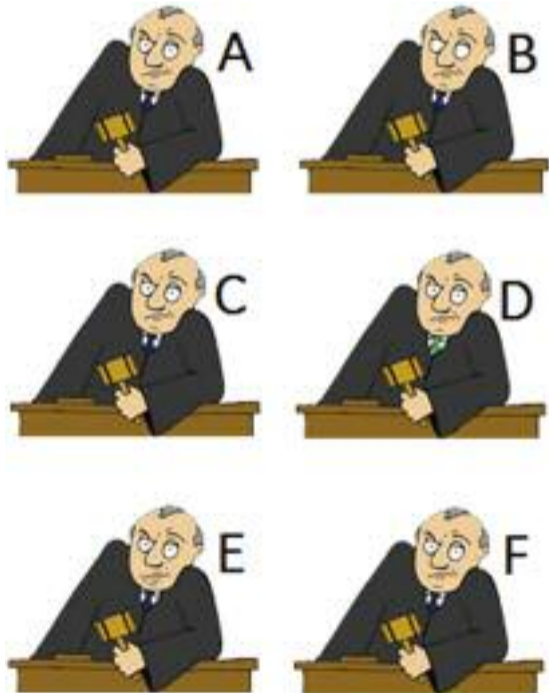
Věříme, že jsme i těmi několika skromnými články, které vyšly, udělali radost mnohým čtenářům. **redakce**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O SOUDCI A VDOVĚ

I když se to na první pohled může zdát, nejsou všichni soudci stejní – najdete mezi šesti obrázky dva, které se ničím neliší?

(Řešení z minulého čísla: Tvá víra tě zachránila.)

Jana Krajčířiková

Koncerty u sv. Mikuláše

• 21. 10. - 20 hodin
Bach, Dvořák, Händel, Gershwin
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus – varhany

• 22. 10. - 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart, Schubert
B. Rabas – varhany,
H. Jonášová – soprán

• 23. 10. - 17 hodin
Pachelbel, Bach, Buxtehude, Franck
J. Prokop – varhany,
M. Laštovka – trubka

• 24. 10. - 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Dvořák
ČVUT Mixed Choir Prague

• 25. 10. - 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák, Verdi
J. Kšica – varhany,
T. Jindra – bas

• 25. 10. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra

• 26. 10. - 17 hodin
Vivaldi, Händel, Albinoni,
B. Rabas – varhany,
M. Kejmar – trubka

• 26. 10. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra

• 27. 10. - 17 hodin
Mozart, Beethoven, Bizet, Haydn
Pražské Dechové Kvinteto

• 27. 10. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle

